

1. Dobro je što mi je uspelo da prošvercujem taj pribor. Bio sam već spreman da će se sve završiti zlo, da će doći do hapšenja, sudskog procesa, izricanja najviše kazne, odbijanja molbe za pomilovanje, i izvršenja presude, ili tačnije govoreći: do pokušaja izvršenja presude. U pravničkom jeziku to se naziva pogubljenje, dakle, do pokušaja pogubljenja. Pribor je unet čak izuzetno lako. Konstruisao ga je poznati dentistički tehničar; bila je to veštačka vilica, dao sam da mi se povade svi zubi i da mi se namesti veštačko zubalo. Svaki sekutić i sva četiri očajnika su magazini minijaturnih hitaca. Pritisak jezikom određenog mesta na najlonskom nepecu izaziva izbacivanje jednog hica neobične snage — proporcionalno od udaljenja — na daljinu od oko dva metra; uspešno na dva metra, ili da se hitac probija u kožu tako da nastupa unošenje otrova u tkivo i tamo gde treba u organizam. Stajalo je to veoma skupo, ali bilo je načinjeno precizno i na vreme. Dvanaest puta pet je šezdeset, šezdeset hitaca — to je bio broj prema mojim predračunima sasvim dovoljan.

Čekao sam na pokušaj pogubljenja dobrih nekoliko dana od dobijanja izveštaja da mi je molba za pomilovanje odbijena. Trenutak pogubljenja trebalo bi da bude za osuđenika iznenađenje. Pretpostavljam da se to dešava ovako: u zatvorskoj kancelariji jedan funkcioner načini — valjda u sporazumu s tužilačkim uredom, a možda i sa sudskim vlastima — belešku na aktu, koja određuje termin egzekucije, nakon čega akta odlaze na odgovarajući regal i akta čekaju zajedno sa osuđenikom na poslednju belešku. Tako se priprema iznenađenje. Možda se to obavlja i na drugi način, u svakom slučaju ne mislim da u tom slučaju nema čuvanja birokratskog reda koji organizuje savremeno društvo i koji vršenoj delatnosti daje željenu bezličnost. Bilo kako da se vrši, misla me se ne tiče, kao što me se nije tičalo ni tada. Takva razmišljanja dolazila su mi sasvim nezainteresovano.

2. Kad je nastupilo iznenađenje, bio sam tako miran da sam, probuden pred zoru škipanjem ključa

u bravi, ustao i hteo mahinalno sam da otvorim vrata, kao za prijem dragih gostiju u stanu. Bilo ih je dvojica, u uniformama zatvorskih stražara, lica koja do tada nisam poznavao; verovatno su to bile osobe specijalno školovane za odvođenje ljudi na mesto pogubljenja. U svakoj instituciji, pa i u ovoj, mora da postoji raspodela rada, da bi se obezbedila funkcionalna ispravnost. Rekao sam im „dobro jutro“, što ih je izgleda začudilo, i nisu odgovorili ništa. Jedan od njih stavio mi je lisice, i to je pobudilo moju odluku da ga ubijem prvog: trebalo je stvoriti za sebe motiv i samim tim izgled sistema. Odlučio sam da to učinim tek u hodniku, kad predemo rešetku koja odvaja ćelije smrti; očekivao sam da će nakon toga nastupiti čeka zabava, a to je moglo da me zabavlja jer mi je bilo stalo do zabave. Upitao sam: „Gde je javni tužilac?“ Drugi odgovori: „Biće u dvorištu“. Osećali su se valjda nesigurno, ali su me ipak uhvatili ispod ruku, kako je očigledno maloglav pravilnik, i izveli su me iz ćelije, ostavljajući vrata otvorena, što je bilo konzekventno, jer nije bilo potrebe da se zaključavaju. Da li i to zahteva pravilnik, ne znam.

Stražar koji mi je stavio lisice, držao me je za levu ruku; obojica su bili zbunjeni, jer se nisam odmah ništa sam pružao bilo kakav otpor. Gledali su se povremeno uzdišući, naginjući se napred ili nazad iza mog vrata, da bi se mogli videti. Ponekad su popuštali držanje, da bi me posle ponovo uhvatili čvršće. Ne pružajući fizički otpor istupao sam verovatno protiv neke nepisane konvencije, koja određuje da stražari koji vode osuđenika na mesto pogubljenja treba da imaju s njim mnogo matezanja; postupao sam nesaglasno sa običajnim pravom, a možda čak i protiv prirodnog prava, što je automatski bilo zapaženo. Odlučio sam da za prvo ubistvo izaberem trenutak kad se stražari nagnu malo napred, što će mi omogućiti da upravljam udar u vrat, ispod uha. Nastupilo je to desetak koraka nakon prolaska kroz rešetku, koja je odvajala ćelije smrti. Nasmeo sam se malo cereći zube, okrenuo sam glavu ulevo i pritisnuo jezikom najlonsko nepece. Izabrani stražar prešao je još dva koraka, zatim se spotakao, pustio moju ruku i pao.

3. Mogu da zamislim duhovni život ubijenog stražara u poslednjim njegovim trenucima. Ovo je čudan tip — mislio je sigurno — izgleda da mi je sve svejedno. Zašto mi je svejedno? Ništa me se ne tiče. Ja vršim svoj posao i pri ovakvom njegovom držanju ugodnije mi je da ga obavim. Da se on čudno ponaša, istina je. Pozdravio nas je učtivo i ide kao da idemo u bioskop. Dobro, imaće bioskop, ako baš hoće. Mi ćemo takođe imati malo bioskopa, jer ovo se još nije dogodilo; samo što će se njegov film ranije prekinuti. Neće mi verovati moji kad im budem pričao. Neka ne veruju, ja ću znati svoje. On je čak prijatan, simpatičan. Smeši mi se. Od svega ovoga vrti mi se u glavi. Strašno mi se vrti u glavi.

Potpuno sam uveren da je njegova smrt bila bezbolna. Hemijski spoj koji sam upotrebio nije dopuštao u tom pogledu nikakvih sumnja. Na takve sumnje nikad sebi ne dozvoljavam. Njihov nedostatak neophodan je da bih imao mirnu savest, ja sam relativno mlad, nameravam da živim još nekoliko godina.

4. Mislio sam da će me drugi stražar povesti natrag u ćeliju i poči zatim po drugog kolegu. On je ipak postupio drugačije. Nije mi za trenutak pustio moju ruku. Sagao se iznad stražara na zemlji i dodirnuo njegovu ruku. Verovatno je, kao što obično biva u takvim institucijama, delimično vojno karakterna, prošao u svoje vreme učinio ništa, jer je u mom prisustvu to bilo malo nezgodno i mora da je u tom trenutku preživljavao unutrašnji konflikt zbog osećanja odgovornosti. Stupio je sa mnom nekoliko koraka i pritisnuo na dugme u zidu: mišljeno je o alarmnim uređajima.

Trebalo je malo da pričekamo. Vratili smo se ubijenome. Ovaj živi sada ga je tačnije razagledao. Ubrzo se uspravio, slegao jedva приметно ramenima, ali meni nije rekao ni reči. Nisam bio za njega odgovarajući partner za razgovor. Treba smatrati, ako u tom pogledu nisu izdate neke odredbe, da mi lično dostojanstvo nije dopuštalo da izmeni sa mnom mišljenje, ili bar da otpočne razmenu mišljenja. Radikalnost je mene nagmala da progovorim. „Je li bolovao od srca?“ Rekao sam to sa zabrinutošću u glasu i primetio sam da se rastužio. Da li da odgovori? Najzad je odlučio da treba. „Nisam čuo da je bio bolestan“. „To ponekad nailazi iznenađa. Ja sam nekad bolovao od srca“. Slagao sam da bi odgovorio. „Ah, ti — pa se popravi — vi ste bolovali od srca?“ Iskrsnuo je pred njim problem treba li čoveku koga vodi na gubilište govoriti „ti“ ili „vi“. Popravio se nakon razmišljanja, nije mu bilo svejedno kako da se obraća.

Na tome se razgovor prekinuo. Naišla su dva stražara, očigledno rezervni, uzbuđeni, jer su, valjda, mislili da je potrebna pomoć. Moj stražar ih obavesti šta se desilo. Jedan od njih uhvati me ispod ruke, a drugi otrča, sigurno po lekara. Pošli smo dalje, ja se još nisam osmehivao.

5. Mislim da je službenik zatvorske kancelarije bio nezadovoljan zbog ovog izveštaja. Nezavisno od svega bilo je to nezgodno zbog birokratske tačke gledišta; očigledno, drugi službenik, koji se bavi tim stvarima, napisao je šta treba u ličnim aktima umrlog stražara. On je svakako morao da se zamisli da li treba da napisi odgovarajuću primedbu u aktima još živog osuđenika; česilo se to, doduše, za vreme vršenja službene dužnosti, koja se odnosila upravo na tog osuđenika, ali njega neposredno to se nije tičalo; iako je, s druge strane, to bilo u vezi s njim utoliko, što ga je na mesto pogubljenja vodio dalje drugi stražar, ili, drugim rečima, neko drugi je bio opterećen službenom odgovornošću za izvršenje te delatnosti, što je, opet, u službenim papirima moralo da bude ubeleženo.

Još više, kako mislim, ovaj funkcioner se našao pred teškoćom jezičkom. Slučaj s kojim je imao posla bio je tako redak, da neće valjda biti daleko od istine ako tvrdim da je u administrativnom žargonu nedostajala odgovarajuća formulacija, a u listi za evidenciju osuđenika nije bilo odgovarajuće rubrike. Trebalo je, dakle, načiniti zapis van rubrike, možda čak na posebnom listu, koji bi posle spajalcom bio vezan uz ostala akta. U svakom slučaju ostajao je problem samostalnog odlučivanja, a uz to je još bila nedelja, on je bio dežurni, drugova nije bilo, a da pita dežurnog pretpostavljenog, bilo je nezgodno. Tako bar zamisliam tu stvar.

Ali ako je pak i odlučio da pripoji drugi list, nije to ni najmanje rešavalo jezički problem. Mislim da je uvukao papir u mašinu i dugo premišljao da li da to napiše u jednoj ili u više rečenica. Ako treba u jednoj, onda ta rečenica treba da bude složena, ali službeni žargon ne voli složene rečenice, dok bi nekoliko prostih rečenica predstavljalo vrlo raznoliku smesu, što opet ne bi zvučalo mnogo razumno. U svakom slučaju morao je da donese odluku, što bez sumnje nije bilo prijatno; govorim o tome zato što dok razmišljam o tim stvarima osećam nekakvu satisfakciju, iako me se ni malo ne tiče kako je isplivao iz svoje nezgode.

6. Počeli su da ulaze u igru taktički obziri. Morao sam da odlučim treba li sledećeg stražara da ubijem još u zatvorskom hodniku, ili već na dvorištu. Razabirajući se ovlaš kakav je plan zgrade, znao sam da imam još najmanje nekoliko minuta za razmišljanje; naročito što je tempo našeg marša bio dosta umeren; stražari nisu žurili, rutinirani čovek nikad ne žuri; nervozna žurba u tim okolnostima dolazi uglavnom usled potrebe savladavanja otpora. Kako otpora nije bilo, rutina se ispoljavala kroz spokojstvo. U jedan mah osetio sam da im nešto smeta: čvrstina kojom su me držali popustila je na obe strane, a oni su počeli sve češće da bacaju jedan na drugog brze poglede, sve više ignorisujući moju ličnost. Danas već znam, naravno, šta im je smetalo; jer najzad su počeli

LJUBA POPOVIC ekshumirani sv. sebastijan

da razgovaraju, što im verovatno nije bilo dozvoljeno za vreme vršenja ovakve službene dužnosti. Raniji je rekao: „Puls mi je već bio prestao, valjda srce“. Novi odgovori: „Ne izgleda mi tako. Ali, znaš, on je voleo da popije“. „Ti si i sam ispraznio s njim mnogo čaša, a živ si“. „Da. Zena mu je pravila scene zbog pića“. „Jeste, on je bio pitoma ovca, puštao je da ga bije“. „Troje dece. Misliš da ćemo morati da skupljamo priloge?“ „Valjda ćemo morati“. „Vidi, a ovaj naš današnji će ga nadživeti“. „Za nekoliko minuta. Ništa mu ne može pomoći“. „To je blaga ovčica“. Začutaše, jer im je, izgleda, postalo jasno da su ovakvi razgovori u mom prisustvu bili sasvim nedolični. A zaštim onaj raniji reče: „Šta ima. Već smo na mestu“. Razgovarali su tiho; poslednja informacija mogla je biti namenjena više meni.

Iza zaokreta, nekoliko koraka pred izlazom, opazio sam da su vrata za dvorište bila otvorena. Najpre sam se osmehnuo onome koji je rekao za mene „blaga ovčica“. Posrnio je i pao kao i prethodni. Rekao sam drugome: „Sad ima još samo nekoliko koraka, možemo da prođemo i sami“. „Vidi ga!“ Pustio je moju ruku i ja podoš sam. On me stiže. „Kud žuriš?“ Nije znao šta da radi i zadržao me. U tom trenutku osmehnuo sam se i njemu. Svalio se pored zida tako da oni iz dvorišta nisu mogli da ga vide.

Izašao sam iz hodnika. Na dvorištu je sve već bilo gotovo.

7. Čekalo je tamo na mene nekoliko osoba. Poznao sam javnog tužioca, zamenika upravnika zatvora, lekara, ostale nisam poznavao, jedan je bio u civilnom odelu, dvojica su bili uniformisani, naoružani: dželat i njegovi pomoćnici. Sa strane, pored zida, bila su vešala, ispod njih omanji podijum sa stepenicama. Uže je bilo već namesteno, znači ostajalo je još da se obave izvesne formalnosti i neodložni tehnički postupci. Kad sam se pojavio u dvorštu, prisutni su bili veoma uzbuđeni, govorili su nešto poluglasno što nisam mogao da čujem. Pošao sam prema njima, i tada mi je izašao u susret javni tužilac; i kako se sve obavljalo veoma mirno, za trenutak mi se sve to učilo

nilo kao društveni sastanak i čak sam imao volju da mu pružim ruku na pozdrav, tim pre što je moje poznanstvo s javnim tužiocem imalo gotovo lični karakter. Primetio sam neodređeni drhtaj i tužiočeve desne ruke, ali teško mi je da taj drhtaj prokomentarišem.

Javni tužilac me upita: „Došli ste sami?“ U ovoj situaciji nije imao vremena da razmišlja o jedini i množini; obratio mi se u množini ne razmišljajući. Odgovorio sam: „Jeste, došao sam sâm, gospodine tužioče“. Tužilac malo počuta. „Ovo je stvarno nečuveno. Gde su stražari?“ I malo zatim, pošto sam razmišljao šta da odgovorim, reče: „U stvari, u ovom trenutku ne morate da objašnjavate. Naravno, ne morate da odgovorite“. Rekao sam tada, odlučivši da otkrijem deo istine, uverenju da će delimična istina biti najveća laž: „Mogu da vam kažem, gospodine tužioče“. Približili smo se ostalima, poklonio sam im se, i oni su meni odgovorili poklonom, izuzev dvojice dželatovih pomoćnika. To je bilo zabavno. Prokurator reče: „Ako hoćete, izvolite, objasnite nam“. Ja im rekoh: „Jedan od onih što su me vodili nešto je klonuo, sigurno srce; drugi je ostao pored njega, pošto se to dogodilo odmah kraj vrata, došao sam sâm. I to je sve“. Zamenik upravnika zatvora upita: „Odejednom klonuo?“ Zatim se obratio lekaru: „Hoćete li da pogledate?“ Lekar reče: „Tamo je kolega“. Na to reče zamenik upravnika: „Pa šta gospodo, osuđeni je na mestu. Jeste malo čudno, ali ja ne vidim nikakvih smetnji“. Dželat reče: „Tako je, nema smetnji“. Tužilac: „Pri redigovanju izveštaja pojavice se problemi pravilnika za upravu zatvora. S tačve gledišta formalnog i materijalnog prava, smetnji očigledno nema“.

Nakon čega se tužilac obratio meni: „Staćete sad ovdje. Pročitacu vam presudu“. Pojavilo se drugo lice množine, verovatno predviđeno u službenom obračunu pri postupku koji je trebalo da počne nakon kratkog incidenta.

8. Za vreme čitanja presude stajao sam okrenut prema vratima kroz koja sam došao u dvorište; prokurator, lekar, zamenik upravnika zatvora i dželat nisu videli ova vrata i jedino su oba naoružana pomoćnika, stavili pored mene jedan s jedne drugu stranu, u preciznoj saglasnosti sa propisima obreda i u redu koji se vratilo nakon neobičnih zabuna, mogli da vide otvorena vrata, iako sada, kad je uredovni tok delatnosti išao sasvim normalno, ni vrata, ni ostale spoljne okolnosti nisu imali šta da ih se tiču. Meni je, međutim, čim sam za vreme tužio-

čeva čitanja opazio da su vrata iznutra zatvorena, odmah postalo jasno kako su tekle stvari unutra u zgradi.

Bili su to nesumnjivo događaji administrativnog karaktera. Mislim, kada su nađeni leševi obojice stražara, da je prva stvar onoga koji ih je našao, bilo baš zatvaranje vrata; to je automatski postupak domaćinskog tipa, koji proizilazi otuda, što primećeni unutrašnji nered treba što je moguće brže odeliti od spoljnog sveta. Zamisljam čak da je čovek koji je našao stražare na zemlji najpre morao zatvoriti vrata, i da se tek posle sagnuo iznad mrtvih stražara, jer je sigurno već znao za prethodni smrtni slučaj i na taj način je počinjao da deluje na upravu zatvora onaj momenat iznenađenja, koji je trebalo mene da pogodi pre nepuna pola sata. Sumnjam čak da je pronalazač pribegao alarmnim uređajima, verovatnije je da je potrio, obično potrao u najobičnijoj uplašenošću u kancelariju i zadržano podneo izveštaj dežurnom činovniku.

Od tog trenutka u igru se uključio i trenutak hazarda. Zatvorska administracija se osetila iznenađena od onoga koji je po njenom mišljenju trebalo da se oseća iznenađenim, i u svakom slučaju mogla je se početi podzirivo da dovodi u vezu tri nagle smrti sa osobom osuđenika. Naročito što je pre ili kasnije lekar morao dokazati da je upotrebljen otrov. Čitanje presude bližilo se kraju.

9. Javni tužilac me upita: „Imate li nekih želja?“ Odgovorio sam: „Da, gospodine tužioče. Molio bih da mi se pre toga skinu lisice“. „Kakvog to ima značenja?“ „Ne bih hteo da u takvom trenutku imam vezane ruke“. „U takvom trenutku? No, svakako, ali mogli biste da stvorite tehničkih teškoća, razumete? Ja nemam ništa protiv, ako — obrati se dželatu — gospodin na to pristaje“. Dželat odgovori brzo: „Ne smeta, imamo za to načina“. Zamenik upravnika zatvora pogleda na sat: „Gospodo, bez razgovora sada“.

Jedan od stražara otključa mi lisice i kad padoše na zemlju, čak ih i ne diže. Uvrat je ispod ruke i u polukretu tela reče: „Hajde!“ Ovoga puta bilo je drugo lice jednine, upotrebljeno, kako pretpostavljam, ne toliko prema odlukama pravilnika, nego po staroj tradiciji, isto kao i glagol u zapovednom načinu. Osmehnul se na njega i odmah brzo okrenul glavu prema drugom. Opazivši moj osmeh stiglo je još obojica, jedan za drugim, da mi odgovore osmehom, pomislivši sigurno: „Sasvim pobrljavio pred smrt“; bilo bi u svakom slučaju prirodno da tako nešto pomisle; pali su odmah.

Javni tužilac viknu: „Šta je ovo sad?“ i priđe mi. Prestiže ga lekar, koji je očigledno hteo da pogleda mrtve, tako da je jedan trčao malo udessno, drugi malo ulevo od mene, obojica malo uspaničeni; sudeći po pokretima bila je to pre osamućenost nego panika. Razumeooh tada da mi veća opasnost preti od strane lekara: imao je najviše izgleda da odgonetne istinu: ali ne pogleda u mene, i u trenutku kad me je prolazio, ja mu se osmehnul pravo u vrat, a on se spotače o jednog stražara. Tužilac viknu još jednom: „Šta je ovo, bože moj, šta je ovo?“ Zastade. Tada potrča prema nama zamenik upravnika zatvora i morao sam tu trku da mu prekinem. Tužilac povika i po treći put, ali još samo: „Bože moj!“

10. Pretpostavljam da se u glavi državnog tužioca morao odvijati manje više ovakav misaoni proces — naime, od trenutka kad sam molio da mi skinu lisice: „Ovaj čovek je ipak dobro vaspitan, u svakom slučaju ima mnogo takta, ne dopušta da dođe do nepotrebnih komplikacija, hoće da poštedi i sebe i nas; ima čak mnogo suptilnosti u toj njegovoj molbi što neće da ima vezane ruke; kako je on rekao? u takvom trenutku; to je lepa poslednja želja, dobro će mi doći kad budem pisao memoare. To budi simpatije, imam prava da osećam prema njemu simpatiju, jer bio mi je protivnik samo formalno“. Naravno, impunitiram mu prilično mnogo reči koje je pomislilo u tako kratkom času, ali znam da se ponekad misli brže nego što se govori. Dakle šta još? Dodacu još po svestvenoj mašti: „Što je onom stražaru pozlilo, nije uopšte od značaja. Čudno je samo što je došao ovako sam i miran. Determinizam? Rezinacija? A možda baš mirenje, želja da se izbegne gužva koja bi prema njegovim shvatanjima bila neukusna? Jeste, sigurno je baš to, treba mu skinuti lisice, dželat pristaje, u redu. Mogao bi da dignu to gvožđe, to stvara nered, ali ja ga neću podići. Šta je ovo? Zašto svi oko njega padaju? Šta je ovo, bože moj, šta je ovo? Valjda nije... Bože moj!“

Nekoliko uslika ovog razmišljanja probilo se kako mislim, kroz grlo. Tužilac je celo vreme stajao. Pristupih korak prema njemu i on se sruši.

11. Dželata sam morao da vijam. Jedino je on, izgleda, shvatio od samog početka ove scene da su se uloge preokrenule i da ja zadržam smrt. Nije mu očigledno bilo stalo do izvršenja zakona, nije razmišljao o pravilniku, nije mislio o propisima ni o tom da je nastalo kvarenje reda u vršenju delatnosti; sada je vršena delatnost spolja i sav njegov unutrašnji lični poredak se srušio. Bežao je i činio je to nevesto, jer je bio otežao; najzad je potrao iza uzvišenja za vešala i tamo sam ga stigao; udaljenost se znatno smanjila, jer se već pre toga već lo spotakao o stepenik pod vešalima. Tamo, između zida i drvenog sanduka, obukao sam njegovo civilno odelo.

12. Zatim sam morao da se pokrenem brzo i vešto. Vrata od dvorišta nisu bila zaključana, sigurno zato što je kroz njih trebalo da se vrata u zgradu ljudi koji su dozvolili sebi ovaj pokušaj pogubljenja o kome sam govorio u početku. Leševa u hodniku više nije bilo; drugim hodnicima stigao sam do izlaza, tamo sam uništio još jednu osobu, njenim ključevima sam otključao izlazna vrata i izašao sam na ulicu.

Bilo je divno vreme. U centru (zatvor je bio u centru) vladala je jutarnja oživiljenost. Zatvorska vrata ostavio sam otvorena.

radmila bitević

ono što se nije dogodilo

Unosila sam tvoje lice
toplo nasmejano
u najdublje kutove očiju najtiše samoće
u senke dalekih koraka
u senke dalekih čutanja
sasvim kao dah sasvim kao tišina

ne mogu da volim
sagorelim prstima
u ovom vazduhu naseljenom
mirisom događaja koji se prelamaju
unosila sam tvoje lice u svetlost jutarnju

Ti u koga se ulivaju moja kosa i ruke
ljubičaste večeri vrtičke svetlosti
ti čije oči ispunjavam sadržajem
ti sa korakom gipkim
prijetan mom uhu
ti lice bilo koje
oblikovano prema mome srcu
dahom mojim izravnano
kani reč toplu poput trava dubokih
na obalu vremena različenog
zaustavi žagor zaustavi čutanje
između mene u tebi i nepoznatog.

Ono što se nije dogodilo
neprohodno u grlu vazduha
ono što se nije dogodilo
niz moje jučešnje stepenične
niz moje jučešnje prste
ono što se nije dogodilo
školjka u zemcima
glas u smeđe senke rasklopljene
topli koraci koji se otvaraju
ono što se nije dogodilo
zapljuskuje mi lice.

nagnuti nad prošlost

Usni koja se razodela do čutanja
zenici nabubretoj kao prašnik
zlatu prokopalom duž bulevara
tišina iz koje ve vazduh izglacan
raskinim trenutak
topli zbumjeni trenutak
dovoljan da se oči zazidaju svitanjem

Nagnuti nad prošlost prelomljenu u kvotoku
nad blagu koketu sa oblicima od vazduha
zaustavljamo sjajne oči zaustavljamo trenutak
zaustavljamo dan koji dolazi
nepozvan i već nagoveštava prisustvo
nagnuti nad prošlost drhtimo
kao kad otvaramo prvu stranicu
neke knjige vrlo dragocene
otvaramo fontanu svetlosti
ljubičaste tihе slutnje događaja
profile ličnosti u ljupkom neredu
i onda dugo držimo to u rukama
nepokretnim koje se odriču
sjaja dorećenog jasne svetlosti

Zaustavljeni su obrisi sunca pevaju
male vatre čelo utrnulo od sna
klonule reči sa okusom voća
posle gozbe na stolu od mahovine
klonule reči sa hodom kiše hodom granja
lusnulog

bio je to sudar svetlosti
triput su cvetovi zaspali klonuli mirisi
o sveća senko ruke kristalu oči
otvoreni su kapilari ističu tamni san

